

PRINT

Του Θανάση Μήνα

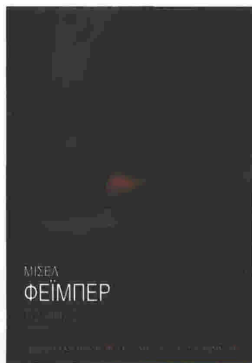

Keith Ansell Pearson
ΝΙΤΣΕ

ΠΑΤΑΚΗΣ

ΝΙΤΣΕ
 ΚΕΙΘ ΑΝΣΕΛ ΠΑΡΣΟΝ
 ΠΑΤΑΚΗΣ

Καθηγητής φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο του Γουόρικ, ο Κιθ Άνσελ Πάρσον έχει αναγάγει σε έργο ζωής τη μελέτη του νιτσεικού corpus κι έχει γράψει πλήθος σχετικών βιβλίων. Το παρόν δοκίμιο, με τις 190 σελίδες του και γραμμένο με απλό τρόπο, κατανοητό από τον καθένα, αποτελεί μια πρώτης τάξης εισαγωγή στη σκέψη και τη φιλοσοφία του. Ενδεικτικό το αποσπάσμα: «Ο Νίτσε θέλει να ζούμε χωρίς να εξιδανικεύουμε και να ηθικοποιούμε την πραγματικότητα· και η πρόκληση που θέτει στην καινούρια ανθρωπότητα, στην οποία αναθέτει το καθήκον, στο "Εται Μίλνσε ο Ζαρατούστρα", να παραμείνει πιστή στη γη, είναι το αν μπορεί ακόμη να ζει και να αγαπάει τη ζωή χωρίς να την εξιδανικεύει και να την ηθικοποιεί. Δεν ήταν βέβαιος ότι και ο ίδιος δεν είχε μολυνθεί, εξίσου βαθιά, από την ηθικολογία και την εξιδανίκευση που του προκαλούσε τέτοια περιφρόνηση. Από αυτήν την αρρώστια υπέφερε κυρίως ο Νίτσε και αυτό ήταν που έκανε τον πόνο του βαθύ και ανυπόφορο».

«ΤΟ ΜΗΛΟ»
 ΜΙΣΣΕΛ ΦΕΪΜΠΕΡ
 ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗΣ

Γεννημένος στην Ολλανδία και πολίτης των Highlands εδώ και κάμποσα χρόνια, ο Μισέλ Φέιμπερ έγινε ευρύτερα γνωστός με το μυθιστόρημα

του «Κάτω από το δέρμα» (2001), το οποίο και μεταφράστηκε σε 15 γλώσσες. Στα ελληνικά έχουν κυκλοφορήσει κι άλλα βιβλία του, όπως τα «Η γυναίκα και το φάντασμα», «Το άλικο και το λευκό», «Τα δίδυμα Φαρενάι», όλα από τον Καστανιώτη.

Το «Μήλο» περιλαμβάνει μια σειρά από διηγήματα, που σε γενικές γραμμές θα μπορούσαν να χαρακτηρισθούν ως «ιστορίες εποχής». Στα «Χριστούγεννα στην οδό Σίλβερ» πρωταγωνιστεί μια πόρνη στο βικτωριανό Λονδίνο. Στο «Η Κλάρα και ο αρουραίος» παρακολουθούμε έναν άγγλο στρατιωτικό που επιστρέφει στη Βρετανία σακατεμένος από τον αγγλο-αφγανικό πόλεμο του 1879. Το κωμικό «Η μύγα και η επιδρασή της στον κύριο Μπόντλντ» περιγράφει τις αντιδράσεις ενός έκλυτου νεαρού στη θέα μιας μύγας πάνω σε δυο γυμνά γυναίκα οπίσθια. Στο «Πλήθος γυναικών» εξιστορεί μια διαδύλωση φεμινιστριών στην δευσαρδιανή Αγγλία, η οποία έχει αναπάντεχη κατάληξη. Στις «Σκοκατένιες καρδιές από τον Νέο Κόσμο» μια νεαρή Αγγλίδα απευθύνει έκκληση στους γαιοκτήμονες του Νέου Κόσμου να αποκηρύξουν τη δουλεία και εισπράττει μια απάντηση που την κάνει να «κοκκινίσει»...

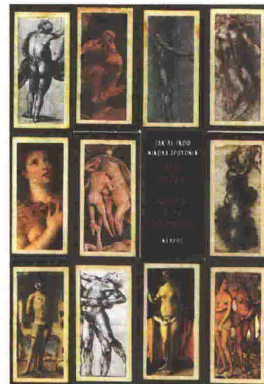
Τεμάτια από κίουμφορ και δη από αυτό το μαύρο της βρετανικής ιδιοσυγκρασίας, η πρόξα του Φέιμπερ μοιάζει σε σημεία σαν να έρχεται κατευθείαν από τον 19ο αιώνα. Σε αντίθεση με τους σύγχρονους σκοταξέζους ομότεχνούς του θιασώτες του άκαμπτου ρεαλισμού, αυτός βουτά την πένα του στην ντικεναϊνή ομίχλη και φλερτάρει με το goth και το φανταστικό.

ΤΟΤΕ ΠΟΥ ΣΚΟΤΕΪΝΙΑΣΕ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ
 ΝΤΕΪΒ ΕΓΚΕΡΣ
 ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Υποψήφιο για το Εθνικό Βραβείο του Κύκλου Κριτικών Λογοτεχνίας των ΗΠΑ, το βιβλίο του Ντέιβ Έγκερς πραγματεύεται το ζήτημα των μεταναστών και των προσφύγων στον σύγχρονο κόσμο, αυτών που αναζητούν μια νέα πατρίδα, προκειμένου να διαφύγουν είτε από τη φτώχεια είτε από έναν πόλεμο. Στο παρόν μυθιστόρημα, ο Βαλεντίνο Ατσάκ Ντεγκ είναι ένα από τα «χαμένα παιδιά», ένας από τους δεκάδες χιλιάδες πρόσφυγες που προξένησε ο εμφύλιος πόλεμος που μαινεται επί δεκαετίες στο Σουδάν. Αφού ζήτησε καταφύγιο πρώτα στην Αιθιοπία κι έπειτα στην Κένυα, κατόρθωσε τελικά να διαφύγει στις ΗΠΑ, όπου όχι μόνο δε βρήκε μια άλλη «Γη της Επαγγελίας», αλλά βρέθηκε σε μια νέα κι εξίσου σκληρή πραγματικότητα, όπου έπρεπε να μοχθήσει και πάλι για να επιβιώσει.

Ο Έγκερς αποφεύγει τις εύκολες λύσεις. Δεν πνίγει το κείμενό του στα δάκρυα και δεν προσπαθεί να εκμεταλλευθεί τον όποιο συναισθηματισμό του αναγνώστη. Η γραφή του είναι ψυχραιμη και συγκρατημένη, ακόμη κι όταν σκληραίνει τις περιγραφές του - ειδικά στο πρώτο μέρος, που διαδραματίζεται στην Αφρική. Επιπλέον, προσεγγίζει το θέμα του ανθρωποκεντρικά, ουμανιστικά θα τολμούσα να πω. Το βιβλίο του δεν είναι μια κραυγή απόγνωσης απέναντι στα δεινά του πολέμου και της προσφυγιάς. Πρώτα από όλα, είναι μια εξύμνηση της ανθρωπίνης ύπαρξης, που διατηρεί την ελπίδα, την καλοσύνη και την αξιοσημείωσή της.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΣΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ
 ΖΑΚ ΛΕ ΓΚΟΦ - ΝΙΚΟΛΑ ΤΡΟΥΝΓΚ
 ΚΕΔΡΟΣ

«Το σώμα έχει την ιστορία του», όπως αναφέρεται και στην περίληψη. Οι αντιλήψεις για το σώμα, όπως μεταλλάχθηκαν στην πορεία του χρόνου, αντικατοπτρίζονται στις νοοτροπίες, τους θεσμούς, τις κοινωνίες και τους πολιτισμούς της κάθε εποχής. Σε ό,τι αφορά την περίοδο του Μεσαίωνα, στην οποία αναφέρεται το εν λόγω δοκίμιο, το ανθρώπινο σώμα ήταν αυτό που υπέφερε περισσότερο από το σκοταδισμό της χριστιανικής Εκκλησίας, που το θεωρούσε ως «φθαρτό και απόβλητο», σε πλήρη αντίθεση με το «κάλλος» της κλασικής αρχαιότητας. Ο Λε Γκοφ και ο Τρουνγκ ανατρέχουν στις πηγές και εξετάζουν το πώς αντιμετώπισαν το σώμα ή, ακόμη, και το γέλιο και τα δάκρυα οι μεγάλοι θεωρητικοί της χριστιανικής Εκκλησίας (Άγιος Αυγουστίνος, Πέτρος Αβελάρδος, Θωμάς ο Ακινάτης), σε αντιδιαστολή με τις θεωρήσεις παλαιότερων (Αριστοτέλης) ή μεταγενέστερων (Κανι) φιλοσόφων. Εξετάζουν ακόμη το δισομύ της κουλτούρας του Μεσαίωνα στη Δύση, περίοδο κατά την οποία η πλήρης υποταγή στις διδασχές της Εκκλησίας συνυπήρχε με αρχαίες παγανιστικές πρακτικές, που συνέχιζαν να επιβιώνουν. Εν τέλει, όπως υπογραμμίζουν οι δύο συγγραφείς, το ανθρώπινο σώμα ήταν το κατεξοχόν πεδίο στο οποίο διεξήχθη η «μάχη ανάμεσα στη Σαρακοστή και στο Καρναβάλι (που) αποτελεί, πέρα για πέρα, την πραγματικότητα και το φανταστικό της μεσαιωνικής Δύσης».